

CUPRINS

INTRODUCERE	6
PRIMII ANI DE RĂZBOI	8
PRIMII ANI DE RĂZBOI	8
WESTERPLATTE 1939	10
NARVIK 1940	18
INVADAREA FRANȚEI – SEDAN 1940	26
DUNKIRK 1940	34
BĂTĂLIA ANGLIEI 1940	42
BĂTĂLIA DIN CRETA 1941	50
VÂNAREA LUI BISMARCK 1941	58
OPERAȚIUNEA BARBAROSSA 1941	66
ASEDIUL LENINGRADULUI 1941-1944	74
MOMENTE DE CUMPĂNĂ	82
MOMENTE DE CUMPĂNĂ	82
PEARL HARBOR 1941	84
BĂTĂLIA DE LA MIDWAY 1942	92
CONVOIUL PQ-17 1942	100
EL ALAMEIN 1942	108
BĂTĂLIA DE LA GUADALCANAL 1942-1943	116
STALINGRAD 1942-1943	124
A TREIA BĂTĂLIE DE LA HARKOV 1943	132
KURSK 1943	140
BĂTĂLIA DE LA IMPHAL ȘI KOHIMA 1944	148
MONTE CASSINO 1944	156
VICTORIILE ALIAȚILOR	164
DEBARCAREA DIN NORMANDIA 1944	166
STRĂPUNGerea FRONTULUI ÎN NORMANDIA 1944	174
MAREA FILIPINELOR 1944	182
REVOLTA DIN VARȘOVIA 1944	190
OPERAȚIUNEA „MARKET GARDEN” 1944	198
OFENSIVA DIN ARDENI 1944-1945	206
IWO JIMA 1945	214
BĂTĂLIA BERLINULUI 1945	222
OKINAWA 1945	230
INDEX	238

INTRODUCERE

Al Doilea Război Mondial a fost cel mai distructiv conflict din istoria umanității. Tindem să apreciem evoluția acestuia prin intermediul evenimentelor importante ale principalelor bătălii dintre combatanți. Acest lucru este de înțeles, întrucât cursul istoriei militare este marcat de conflicte decisive.

Potrivit filosofiei militare occidentale, așa cum a fost expusă de Karl von Clausewitz (1780-1831), misiunea comandantului militar este aceea de a căuta și de a ataca vulnerabilitățile inamicului, pentru a-i distruge „centrul său de greutate”. La nivel operațional, acest centru este armata și, de aceea, este important ca oponentul să fie atras în bătălie și învins decisiv.

Cu toate acestea, în cele două războaie mondiale ale secolului al XX-lea, victoria decisivă s-a dovedit a fi ambiguă. Multe dintre bătăliile sau campaniile analizate în această carte au fost rezultatul urmării loviturii decisive. Pearl Harbor, Bătălia Angliei, Operațiunea Barbarossa, Monte

Cassino și „Market Garden” sunt exemple bune în acest sens. Totuși, succesul loviturii decisive a fost rareori atins. Breșa de la Sedan este probabil singurul caz în care o campanie a fost realmente decisivă într-o singură bătălie.

De fapt, aceste bătălii marchează momente semnificative sau puncte de turnură din timpul campaniilor prelungite, extinse. Bătăliile au pavat drumul spre victoria sau înfrângerea

LIDERI AI VICTORIEI: Prim-ministrul britanic Winston Churchill (stânga), Președintele Statelor Unite Franklin Roosevelt (centru) și Premierul sovietic Iosif Stalin (dreapta) se întâlnesc la Conferința de la Yalta, februarie 1945. La această conferință tripartită a fost decisă soarta a milioane de oameni, prin acordurile semnate cu privire la reorganizarea Europei după război.

finală. Acestea au modificat poziția liniei frontului, au slăbit treptat puterea inamicului și au inițiat următorul asalt major. Aceasta a fost natura Războiului Total dintre națiunile industrializate.

Astfel, bătăliile prezentate în această lucrare s-au desfășurat în același mod, întrucât Aliații și Puterile Axei au căutat să se impună unul în fața celuilalt de-a lungul celor șase ani lungi de război. Mitul inițialei invincibilități a Germaniei este contestat de câteva dintre bătăliile din primii ani de război. În timp ce Bătăliile de la Sedan, Dunkirk, Creta și perioada de început a Operațiunii Barbarossa dovedesc măiestria germană în ceea ce privește războiul cu armatele întrunite din forțele terestre navale și aeriene, la Westerplatte, Narvik și Leningrad s-a dovedit că Aliații au fost capabili să respingă armata Wehrmacht-ului.

Întrucât posibilitatea unor viitoare victorii a dispărut, bătăliile perioadei de mijloc a războiului au căpătat un caracter de uzură. El Alamein, Stalingrad, Kursk, Imphal și Cassino au fost lupte chinuitoare, extinse și costisitoare, în care curajul Aliaților și resursele fizice și materiale au reprezentat cheia victoriei. Războiul naval și submarin a fost, de asemenea, un război de uzură iar Bătăliile de la Midway și Guadalcanal au urmărit mai degrabă diminuarea puterii japoneze, decât obținerea unei victorii imediate. Cu toate acestea, germanii și japonezii erau niște oponenți remarcabili, care nu se dădeau ușor bătuți, și chiar dacă desfășurarea evenimentelor a luat o turnură irevocabilă, aceștia au dovedit o rezistență extraordinară în Normandia și Arnhem și pe insulele Iwo Jima și Okinawa.

Este sarcina armatelor și a comandanților să lupte în aceste bătălii și campanii. Natura conducerii politice a principalilor protagoniști explică, într-o oarecare măsură, cruzimea și durata conflictului. Acest lucru se aplică în special când este vorba despre conducătorii statelor totalitare, cel al Germaniei Naziste, Adolf Hitler și cel al Uniunii Sovietice, Iosif Stalin și în cazul liderilor militari ai Japoniei, ale căror scopuri expansioniste și obiectivele ferme de război au contribuit mult la prelungirea conflictului. Aceștia au fost egalați în determinare de către liderii statelor democratice, precum cel al Marii Britanii, Winston Churchill și cel al Statelor Unite, Franklin Roosevelt.

Hotărârea liderilor politici de a lupta până la capăt a fost posibilă doar datorită eforturilor oamenilor de rând. Într-un război de uzură lung, extins, dorința populației de a produce materialul necesar, de a oferi efectivul de soldați și de a îndura în mod deliberat, pentru prima dată în istorie, faptul de a fi, la scară înaltă, ținta bombardamentului aerian, a fost întru totul crucială.

În cele din urmă, „Războiului Total” al celui de-al Doilea Război Mondial i s-a pus capăt doar prin cucerirea capitalei Germaniei, Berlin, și prin folosirea împotriva Japoniei a unei noi și terifiante arme, bomba atomică.

Doctor Chris Mann, Editor General

TREI COPII AȘTEAPTĂ printre dărâmurile unei străzi bombardate din Londra, în urma unui atac aerian german, septembrie 1940.

LIDERUL GERMAN Adolf Hitler schimbă câteva vorbe cu omologul său italian, Benito Mussolini, aflat într-o vizită la München, iunie 1940.

A black and white photograph showing a German Panzer III tank crossing a river. The tank is positioned on a narrow wooden bridge or log structure. The water is turbulent, splashing around the tank's tracks. The background shows a riverbank with some vegetation and a distant shoreline.

PRIMI ANI DE RĂZBOI

Primele campanii ale celui de-al Doilea Război Mondial au fost marcate de victoriile succesive ale germanilor. Folosirea cu mai multă iscusință a sistemelor moderne de arme, precum tancurile și avioanele, doctrina temeinică și conducerea cu mână de fier au eliminat mai multe puteri mici și chiar au condus la victorii impresionante împotriva unor puteri egale și uneori superioare din punct de vedere numeric și tehnologic, precum Marea Britanie, Franța și Uniunea Sovietică.

Cu toate acestea, în ciuda realizărilor armatei germane, zdrobitoarea victorie finală s-a dovedit a fi greu de obținut, iar victoriile Aliatilor din spațiul aerian sudic al Angliei și de la porțile Moscovei au dovedit faptul că Germania trebuia să-și asume o luptă de uzură pe termen lung.

UN TANC GERMAN PANZER III traversează un râu în Belarus, în urma invaziei Uniunii Sovietice din iunie 1941. Tancurile germanilor s-au dovedit de neînving în primii ani de război, în special datorită tacticilor superioare.

WESTERPLATTE 1939

Peninsula Westerplatte (orașul Gdansk) a fost locul declanșării oficiale a celui de-al Doilea Război Mondial. O zonă mică, împădurită, separată de Gdansk printr-un canal-port, Westerplatte a fost organizată în timpul perioadei interbelice ca un avanpost militar polonez.

Polonezii erau echipați cu tun de câmp de calibrul 75 mm (3 inci), două tunuri antitanc calibrul 37 mm (1,5 inci), patru mortiere și câteva mitraliere mijlocii, dar nu dispuneau de fortificații reale. Până în toamna anului 1939, garnizoana poloneză care se afla în Peninsula Westerplatte număra 182 de soldați, care ar fi trebuit să țină piept oricărui atac timp de 12 ore. Tratatul de la Versailles prevedea faptul că orașul Gdansk este un oraș liber, aflat sub protecția Ligii Națiunilor, oraș în care Polonia dispunea de oficiu poștal, drepturi speciale portuare și, începând cu anul 1924, dreptul de a avea un depou „protejat”. Depoul feroviar era poziționat pe mica, joasa și nisipoasa Peninsulă Westerplatte, care se întindea pe aproximativ o jumătate de kilometru pătrat de pământ.

După ce Hitler a preluat puterea, în ianuarie 1933, polonezii au început să-și întărească fortificațiile la Westerplatte.

WESTERPLATTE, PE SCURT

Cine: Maiorul Henryk Sucharski (1898-1946) a condus mica garnizoană poloneză timp de o săptămână de luptă continuă împotriva superioarelor forțe germane de poliție, navale și militare, aflate sub comanda Contraamiralului Gustav Kleikamp și a Șefului Poliției, Friedrich Eberhardt.

Ce: Rezistența neașteptat de aprigă a Peninsulei Westerplatte a amânat ocuparea îngusteii linii de coastă poloneze de către germani, salvând, astfel, în mod indirect, flota militară poloneză și ridiculizându-i pe germani.

Unde: Depozitul de material semi-fortificat de pe Peninsula Westerplatte, la gura de vărsare a Râului Vistula, la nord de orașul Gdansk.

Când: 1-7 septembrie 1939

De ce: Hitler era hotărât, în ciuda existenței pactului de neagresiune din 1934, să distruge Polonia.

Consecințe: Atacul asupra Westerplatte în dimineața zilei de 1 septembrie a declanșat al Doilea Război Mondial.

CHIAR ÎNAINTE DE ATACUL GERMAN: Trupe poloneze dotate cu un tun de câmp ușor desfășoară manevre militare, conduse de un ofițer care purta chipiul caracteristic în patru colțuri.

Polonezii au construit buncăre, numite în mod oficial „Posturi de gardă”, dar și adăposturi fortificate la baza cazarmelor și a vilei subofiterilor. Mai mult, polonezii au ridicat șapte structuri de apărare de campanie („placwka”), dintre care două blocau accesul pe podul care făcea legătura cu uscatul. Începând din luna martie 1939, când Hitler și-a formulat pretențiile în ceea ce privește Polonia, garnizoana a fost în alertă și, până la sfârșitul lui august, a finalizat lucrările de apărare. Până pe 31 august, numărul trupelor a fost, de asemenea, mărit, de la cel stabilit inițial, de 88 de soldați, la 210. Comandantul era Henryk Sucharski (1898-1946) iar ajutorul său, Căpitanul Dabrowski.

PREGĂTIRILE

În ceea ce-i privește pe germani, în luptă urma să se angajeze regimentul SS-Heimwehr, de 1500 de oameni, condus de Șeful Poliției, Friedrich Eberhardt. Acesta avea aproximativ 225 de marinari germani de elită, conduși de locotenentul Henningsen, însărcinați să fie vârful de lance în atacurile asupra depoului. Conducerea generală îi revenea Contramiralului Gustav Kleikamp, a cărui navă-amiral Schleswig-Holstein, construită

STÂNGA: UN MARINAR GERMAN în uniformă albă, de vară, în momentul izbucnirii războiului, în septembrie 1939.

în 1908, se afla oficial într-o vizită de curtoazie în Gdansk. Aceasta acostase la debarcaderul sudic al canalului-port de la Neufahrwasser în dimineața de 25 august – la doar 150 m (164 iarzi) depărtare. Sucharski și-a pus garnizoana în alertă maximă și a ordonat ca toate lucrările de apărare să fie efectuate în timpul nopții, având în vedere că germanii puteau folosi antrepozitele înalte, dispuse de-a lungul cheiurilor, pentru a observa peninsula în timpul zilei. Pe 26 august, Kleikamp și-a deplasat nava mai departe în amonte, pentru a fi într-o poziție mai bună atunci când va deschide focul asupra Peninsulei Westerplatte.

VINERI, 1 SEPTEMBRIE

În ziua de vineri, 1 septembrie, la ora 4:48, armele masive ale cuirasatului Schleswig-Holstein au lansat opt grenade asupra sectorului sud-estic al Peninsulei Westerplatte. Începuse al Doilea Război Mondial iar Sucharski a transmis Peninsulei Hel: „SOS: Sunt atacat!”

În zidul înconjurător fuseseră făcute trei breșe mari, în timp ce antrepozitele cu petrol izbucneau în flăcări. Opt minute mai târziu, marinarii lui Henningsen, dispuși în formație de trei plutoane, au atacat, în timp ce pionierii săi au reușit să arunce în aer bariera de cale ferată din interiorul gardului înconjurător ce se intersecta cu podul. După aceea, însă, lucrurile au mers prost pentru germani.

Mai întâi, polonezii au contraatacat, distrugând, cu prețul vieții a trei soldați, cuibul de mitraliere de la postul poliției germane. Apoi, comandantul polonez, locotenentul Leon Pajak, a deschis focul intens cu mortiere asupra germanilor care avansau, care au început să ezite și au oprit atacul. Sucharski a ordonat artileriei sale să tragă în cuiburile de mitraliere germane ale trăgătorilor de elită, situate pe depozitele

DEDESUBT: ÎNTRUCĂT LUPTA SE INTENSIFICA, rezervele de petrol și clădirile Peninsulei Westerplatte ard violent în întunericul nopții.

SCHLESWIG-HOLSTEIN

Construit între 1905 și 1908, vechiul cuirasat a fost adus în serviciu după 1919, când mare parte din Germania Nazistă a fost distrusă, și a fost modernizat în 1925-26, 1930-31 și 1936. Acesta a fost folosit drept navă-școală de antrenament pentru cadeți și drept baterie plutitoare. Deplasamentul său era de 13.454 t iar dimensiunile de 126 m (413 picioare) lungime și 22,2 m (73 picioare) lățime, în timp ce pescajul (adâncimea necesară a apei pentru ca nava să plutească) era de 8,25 m (27 picioare). Schleswig-Holstein era dotată cu patru tunuri navale de calibrul 280 mm (11 inci), zece de 150 mm (6 inci) și patru de 88 mm (3,46 inci), dar și cu patru tunuri antiaeriene de 200 mm (8 inci). Echipajului său i s-au alăturat 225 de marinari și 60 de militari de artilerie antiaeriană atunci când s-au confruntat cu polonezii de neînvinși de la Westerplatte. În mod normal, echipajul număra 907 oameni, dar cu tot efectivul, până la 25 august 1939, acesta crescuse la un total de 1197.

7 SEPTEMBRIE: ATACUL FINAL

Seara, Sucharski a întrunit un al doilea consiliu de război și până atunci s-a hotărât să nu continue lupta. În definitiv, Armata Germană se afla atunci la porțile Varșoviei, iar în rândul răniților apăruseră primele cazuri de cangrenă.

La 4:30, germanii au deschis un foc intens asupra Westerplatte, care a continuat până la 7:00, când a avut loc barajul de foc final, urmat de violentele atacuri germane. În ciuda folosirii aruncătoarelor de flăcări, polonezii au respins atacul. Dar Buncărul 2 era acum distrus iar 1 și 4 erau grav avariate.

La 9:45 a fost ridicat steagul alb, iar la 11:00 Sucharski i-a cedat fortul lui Kleinkamp, care i-a permis bravului comandant să-și păstreze sabia. Militarii germani au defilat în ordine deplină când garnizoana poloneză, distrusă în mare parte și extenuată, a părăsit Peninsula Westerplatte la 11:33.

Vulturul Alb al Poloniei capitulase, în cele din urmă, dar nu fără o luptă cu adevărat eroică.

CONDUȘI DE OFITERUL LOR, soldații polonezi sunt scoși din luptă – încă drekți și mândri, în ciuda înfrângerii.

WESTERPLATTE

1 Doar 200 de militari polonezi, adăpostiți pe o peninsulă nispooasă de lângă țarm, au înfruntat lovitura impresionantă a Forțelor Armate Germane („Wehrmacht”).

WESTERPLATTE

POLIȚIA
DIN GDANSK

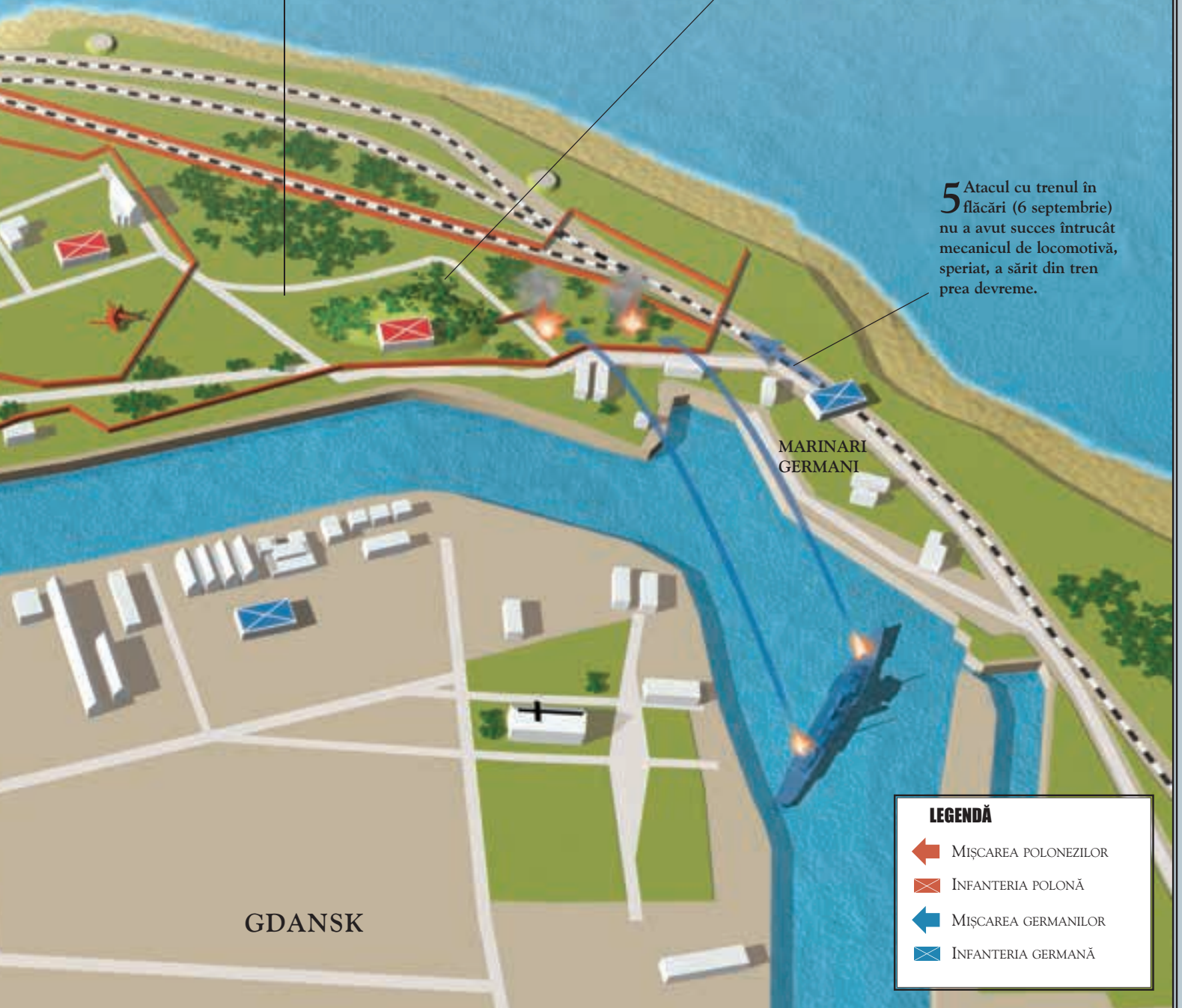
2 Primul atac german de pe 1 septembrie asupra zidului înconjurător a fost un eșec răsunător, lăsând în urmă 80 de germani morți.

4 În timpul nopții de 3-4 septembrie, un atac german nocturn împotriva perimetrului Peninsulei Westerplatte i-a îndârjit pe câțiva dintre apărători.

3 Ziua următoare, avioanele de bombardament în picaj Stuka ale Armatei Aeriene Germane, Luftwaffe, a ucis trei soldați polonezi iar baza a fost incendiată.

6 În cele din urmă, pe 7 septembrie la ora 11:00, Westerplatte, care rezistase în fața inamicului timp de o săptămână, după o luptă eroică, a capitulat.

5 Atacul cu trenul în flăcări (6 septembrie) nu a avut succes întrucât mecanicul de locomotivă, speriat, a sărit din tren prea devreme.

LEGENDĂ

- MIȘCAREA POLONEZILOR
- INFANTERIA POLONĂ
- MIȘCAREA GERMANILOR
- INFANTERIA GERMANĂ